

Све нас вуку неке чежње

У роману Соње Харнет јако ме ја заинтересовао лак и неприметан прелазак из садашњег времена у животну причу главне јунакиње Меди. У роману се говори о потрази за смислом живота у младости, о пењању уз лествице живота и о старости.

Све нас вуку неке чежње. Свесно или несвесно. Перце је чезнуо за неким вишим миром, комплетним, духовним, недостижним и свакако неприродним на Земљи.

А како је то кад човек чезне за нечим тако великим и вечним, то ретки могу да разумеју, зато су само ветрови и животиње они који Меди помажу да га пронађе.

Меди је тако прижељкивала, одувек, бајковит и несвакидашњи живот. Трагедија њихове приче, поред истине да би Перце на крају могао због своје природе, чежњиве за даљинама, отићи, трагедија њихове приче је Медин губитак детета.

Истина, кад се помири с њом, доведе човека у ситуацију у којој мора почети нешто ново. То је навело главну јунакињу да проживи остатак свог живота са људима, користећи свету. То јој је дало мир.

Књига се дотиче вечите теме смрти. Како је цела прича ретроспектива живота, шта од тога остаје? Да ли је Меди добила оно за чиме је чезнула, „малу вилу“, свог сина? Смрт је мистерија која је прогонила и терала највеће мислиоце и уметнике да стварају. То је она безвременска тема која и ову књигу чини безвременском.